

## Lữ-Bất-Vi nguyên tử

Binh-nguyên Lộc

Từ hai tháng nay, lo tìm chỗ làm ngoài Sài - gòn, Điền bỏ quên Chợ-lớn là vùng mà nhân công rất đông và rất rẻ. Trong đó, anh không làm sao tranh sống được với bao nhiêu người Việt gốc Hoa, họ chịu khó vô cùng mà không đòi hỏi gì nhiều.

Sáng hôm nay, thành linh gặp mái-chín Dãnh từ trong tiệm bán chim ở đại lộ Hàm-Nghi bước ra, Điền mới nhớ đến một hạng người rất hoạt động và rất có thể có công việc cho anh làm.

Để nịnh mái-chín Dãnh, Điền lễ phép cúi đầu chào ông ta như chào một ông cụ người mình rồi hỏi:

- Thưa, mái-chín mạnh giỏi ?
- Hò, cái lầy tốt tốt. Anh cũng tốt tốt chớ ?
- Nghèo quá mái-chín ơi, thất nghiệp hơn hai tháng rồi.

Người Trung - Hoa mặc âu phục rất sang trọng nầy nhìn Điền giây lát rồi hỏi:

- Có muốn tiền hay không.

Mắt Điền sáng lên. Hấn nói:

- Trời, mái-chín còn phải hỏi. Nếu được vài chục bạc ăn cơm thì sướng lắm.
- Hò, vài chục bạc ăn một bữa, hết lầy gì mà ăn nữa.
- Nhưng tôi lại không dám xin nhiều sợ làm phiền mái-chín.
- Ai cho mà xin, xin ít cũng không cho mà ! Phải làm chớ.
- Dạ tôi muốn làm lắm, mà không có công việc.
- Ngó có công việc, nhưng hơi khó, nhận hôn ? nhiều tiền lắm.
- Nếu nhiều thì cho dẫu phải lên rừng bắt cọp, tôi cũng sẵn lòng.
- Tốt lắm ! Tốt lắm ! Ngó cho lú năm trăm bạc bây giờ...

Điền muốn ngộp thở khi nghe số bạc to tát như vậy. Vợ đẻ mới có hai ngày, không tiền uống thuốc thì năm trăm nầy sẽ giải quyết rất nhiều việc, cơm nước, thuốc men được gần hai mươi ngày, đỡ khổ biết bao nhiêu ! Hấn dờ nón, kính cẩn chào mái-chín Dãnh một lần nữa rồi nói:

- Mái-chín biểu chém ai, tôi cũng quyết vâng lời hết.
- Không có chém ai. Nè, năm nay là năm Nhâm Dần tháng nầy là tháng Nhâm Dần, một nầy là ngày hăm chín tháng giêng, tức là Nhâm Dần. Ai mà đẻ con trai vào giờ Nhâm Dần, nghĩa là từ bốn đến sáu giờ sáng là đẻ ra quý tử đó, bốn cái Nhâm Dần tốt lắm gồm lại nơi một người thì người đó sẽ làm ông vua, cố lú hiểu chưa ?
- Dạ hiểu sơ sơ, chưa rõ lắm.
- Hò, cố lú đi vào mấy nhà hộ sanh, dặn trước mấy bà mụ, hễ có ai đẻ con trai vào ngày đó, giờ đó mà muốn bán, ngó mua, mua một đứa hai chục ngàn, mấy trăm ngàn ngó cũng mua hết, cố lú hiểu chưa ?

- Dạ, hiểu sơ sơ, chưa rõ lắm.
- Cố lú ngu quá ! Con trai đẻ năm Nhâm Dần, tháng Nhâm Dần, ngày Nhâm Dần, giờ Nhâm Dần thì ngày sau nó làm ông vua, biết chưa.

Điền vỗ tay la lên:

- Hiểu rồi, tôi hiểu !

Hắn có đọc các truyện Tàu, Tây Hón, Đông Châu nên bỗng nhớ ra thủ đoạn của chú lái buôn Lữ-Bất-Vi đã đầu cơ Tần Thủy-Hoàng ngay trong lúc vị bạo chúa này còn là cái bào thai nằm trong bụng của một nàng hầu xinh đẹp, nên hắn chợt hội ý mà hiểu ngay dự định của mái-chín Dãnh. Hắn nói:

- Biết mà, mái-chín nuôi mấy thằng quý tử ấy đẻ ngày sau được làm tía ông vua mà !
- Cố lú nói trúng đó.
- Tôi mua được, mái-chín cho thêm bao nhiêu ?
- Hai ngàn đồng, chịu không ?
- Dạ được.
- Nè, lấy năm trăm đồng này nhấm xà rồi đi lo công việc.
- Dạ cảm ơn mái-chín.

Điền cầm tờ giấy năm trăm nhìn theo người mại bản Trung-hoa bước lên chiếc xe 404 của y rồi bật cười - Thì ra, hắn nghĩ, người Trung-hoa có tài buôn bán thật và họ buôn bán bất cứ thứ hàng hóa nào cũng được. Lữ-Bất-Vi là người Trung-hoa, chỉ có Hán tộc mới là thương trí như vậy thôi, không dân nước nào mà biết đầu cơ theo lối đó cả.

Khi mái-chín Dãnh khuất dạng, Điền vào tiệm ăn làm một bữa no nê đoạn đi mua cho vợ một chai rượu huyết bò, mua cho đứa con gái đầu lòng lên năm, một con búp-bê và thằng con trai kế, lên ba, một cây súng nước.

Xong đâu đó hắn bắt đầu ngay chiến dịch săn trẻ tuổi Dần tứ quý sau khi tạt qua nhà biếu quà cho vợ con.

Nhưng các bà mẹ đã làm chàng thất vọng. Họ nói: "Trẻ sanh vào ngày đó, giờ đó thì rất có thể có: làm sao trong mấy trăm nhà hộ sanh ở đô thành cũng có ít lắm là một đứa con trai do một chị nhà nghèo, cho ra đời lúc rạng đông ngày Nhâm Dần.

Tuy nhiên họ sẽ đến thỉnh linh, không làm thế nào cho kẻ đầu cơ hay tin kịp để hắn kiểm soát. Không kiểm soát được, hắn sẽ kiếm chuyện để bớt tiền. Các bà mẹ lại cho Điền biết rằng chuyện lác léo này xảy ra rất thường, luôn luôn do người Trung-hoa đề xướng và luôn luôn họ kiếm chuyện vì không kiểm soát được."

Điền đã tốn nhiều tiền xe và thì giờ quá rồi nên hắn ngã lòng hết sức. Cho dẫu cái đêm ngày Sửu rạng mặt ngày Dần sắp tới, hắn mà có bả sáu chơn cũng không sao chạy khắp các thà hộ sanh để thăm dò và có thăm dò mà thấy trẻ ra đời cũng không sao gọi mái-chín Dãnh cho kịp để y tin chắc rằng, quả đứa trẻ sanh vào giờ Nhâm-Dần.

Điền về nhà, buồn hiu; năm trăm đã voi đi hết ba trăm vào các khoảng lộ phí, mà viễn ảnh hai ngàn tiền thưởng thì rất mong manh.

Nằm gác tay lên trán suy nghĩ một buổi, Điền bỗng vụt ngồi dậy. Hắn vừa thấy một ý tuyệt khôn nên mừng rỡ hết sức, hắn la lên một mình:

- Ăn chắc ! Ăn chắc hai ngàn và ăn chắc về sau nữa.

Tuột xuống đất, hắn chấp tay sau mông, đi qua đi lại một hơi với những bước vội vàng ăn nhịp với những ý nghĩ sôi nổi trong đầu hắn, đoạn hắn chạy tuốt ra nhà người chị vợ cũng ở một túp nhà lá như hắn phía sau đó, cách nhà hắn ba căn để nhờ chị nầy thi hành kế qui của hắn.

Xong đầu đấy, hắn xoa tay mỉm cười lẩm bẩm: "Chưa chắc gì người Trung-hoa lại cáo già bằng người mình và tía ông vua sẽ là ta chớ không phải mái-chín Dãnh đâu."

Vào lúc quá nửa đêm, Điền đi xe xích lô máy vào Chợ-lớn gõ cửa nhà mái-chín Dãnh rầm rầm.

- Ai đó ? Bên trong hỏi.  
- Tôi đây mái-chín ơi, có thằng nhỏ gần sanh ra mà.

Mái-chín Dãnh mở cửa và Điền trình bày ngay câu chuyện:

- Mái-chín nè, mấy bà mẹ họ đòi tiền cái công họ cho hay tin.
- Được mà.
- Nhưng họ nói khó lắm.
- Khó làm sao ?
- Họ nói, đàn bà họ đến thành linh, gọi mái-chín không kịp, sợ mái-chín không kiểm soát được rồi không mua, mất công họ lắm.
- Hò, phải mà, ngó phải kiểm soát mà.
- Vậy nên khó lắm.
- Sao cố lú kêu cửa nói có ?
- Ấy, khó mà vẫn có. Số là vợ tôi đang chuyển bụng ở nhà, bà mẹ nói chừng một lát đây nó đẻ. Như vậy tiện hơn; mái-chín biết trước, tới kịp để kiểm soát.
- Cũng được, nhưng biết chị ấy đẻ con trai hay con gái ?
- Hễ con trai thì mái-chín nuôi, con gái thì thôi.
- Ừ, cũng được.
- Nhưng tôi cho con, tôi tiếc thương, tôi buồn lắm, mái-chín thưởng thêm tôi cái gì ?
- Hò, ngó làm tía ông vua thì cố lú làm ông quan cái lầy ông quan bự bự mà !
- Trời ơi, tôi dốt làm quan to sao được !
- Được chớ. Cái lầy ông Bảy hồng dốt à ? Mà ông Bảy cũng làm quan bự được đó thì sao. Nữa ngó cho cố lú làm như ông Bảy Viễn hồi mấy năm trước đó mà.
- Hồng thèm, lâu ăn lắm. Tôi muốn được thêm mười ngàn nữa hè.

Điền nói thế chớ hắn đã có cách hưởng về sau. Hắn sẽ làm dấu trên người của con hắn, sẽ ghi những nút ruồi, tàn nhang của nó để ngày sau mà nhìn. Cái mông ông vua có tàn nhang thì đó ai mà biết, trừ cha mẹ ruột hoặc cha mẹ nuôi của ông. Hắn

sẽ gọi thợ tâu với vua là hấn biết nhà vua có một tàn nhang ở mông bên tả thì vua sẽ tin hấn là cha ruột ngay.

Mái-chín Dĩnh suy nghĩ một hơi rồi bốt năm ngàn và Điền đành phải nhận chịu. Hấn mời:

- Vậy bốn giờ sáng mái-chín ra nghen. Hễ vợ tôi đẻ rồi thì thôi vì không nhằm giờ tốt còn chưa thì mái-chín đợi.
- Nhà ở đâu ?
- Ngõ hẻm cuối cùng trước khi vào sân khảm Chí-Hoà, bên tay trái đường Hòa-Hưng. căn nhà thứ sáu.
- Được, mà ngóá đến hồi năm giờ, vì giờ bây giờ là giờ giả, đi trước một tiếng đồng hồ, năm giờ tức là bốn giờ đó. Phải trúng giờ của Trời, đất mới được.
- Hay lắm, mái-chín không sợ hờ chỗ nào hết, xứng đáng làm tía ông vua lắm đạ.

Hồi đúng năm giờ sáng mái-chín Dĩnh có mặt tại nhà của Điền. Chị Điền rên la inh ỏi trong buồng và bà mụ giả dỗ dành: “Ráng đi chị, ráng một chút xíu nữa thì hết !”

Điền mời mái-chín dòm sơ vào buồng cho biết mặt vợ hấn. Chị Điền cái bụng to như trống châu, đang nín bà mụ mà khóc. Cái bụng ấy là một đống giẻ rách, còn bà mụ là chị vợ của Điền. Thằng bé ba ngày thì Điền gọi đặng nhà chị vợ, không quên cho nó uống một liều thuốc ngủ thật nhẹ, để lát nữa ẵm về mà nó không hó hé.

Chị Điền rên la mãi đến sáu giờ sáng mới nghe bà mụ bảo rặn. Cũng may là chị ta sanh mau lắm, độ năm phú là xong. Đã có người lén ẵm thằng bé lại, vào buồng bằng cửa sau và bà mụ giả ngắt nó mấy cái, nó khóc ré lên.

Mái-chín Dĩnh xem lại đồng hồ tay thì lúc ấy đúng sáu giờ mười lăm phút, tức là năm giờ mười lăm phút thật “của Trời Đất”, tức là vào giữa giờ Dần.

Thế là trong căn buồng ẩm thấp của một nếp nhà lá xóm hẻm khảm Chí-hòa, một ông vua tương lai đang oa oa mấy tiếng chào đời và một nhà đầu cơ thương thặng đang mơ màng tưởng tượng đến cảnh về sau mà hấn làm ông Thái Thượng Hoàng hét ra lửa và ra... bạc cắc.

Hấn thấy trước là quốc gia Việt-Nam sẽ bị chinh phục một lần nữa, vì tuy ông vua tương lai là người Việt nhưng do một lá buôn Trung-hoa giật giây giật đặng sau ngai vàng.

Mái-chín Dĩnh đòi bắt ngay đứa bé, sợ Điền xấu bụng rồi đánh tráo nó chẳng. Điền thấy là mái-chín muốn chánh đáng nên nhượng bộ, không quên đòi ngay hăm lăm ngàn vì hễ múc cháo thì phải trao tiền.

Vợ chồng Điền nhận tiền, làm giấy cho con, nhưng khóc bù lu, bù loa vì họ thương con thật, và khóc vì phải xa nó.

Bà mụ giả được mái-chín mượn theo xe để đưa thằng bé vào Chợ-lớn và ở lại trong ấy săn sóc nó cho đến khi nó rụn rún. Y thương trước bà mụ đến ba ngàn bạc.

Từ đó, vợ chồng Điền bốt cơ khổ nhờ số bạc hăm bảy ngàn, hăm lăm ngàn tiền cho con, và hai ngàn tiền thưởng đã tìm ra đứa bé tứ quý.

Thỉnh thoảng hấn vào Chợ-lớn nói là thăm mái-chín Dãnh nhưng thật ra chỉ để thấy mặt con thôi.

Vợ chồng mái-chín Dãnh rất không ưa sự lui tới đó. Họ muốn chặt đứt hấn cây cầu giữa ông vua tương lai và người cha mất quyền.

Tháng ấy, Điền vào thăm con mới hay là mái-chín Dãnh đã cho thằng bé đi Đài-Bắc mất rồi.

Mái-chín Dãnh thấy rằng chỉ có làm cách ấy, thằng bé mới mù tịt về dĩ vãng của nó và mới trung thành với cha mẹ nuôi của nó về sau. Vài năm nữa họ sẽ dọn nhà đi nơi khác, có đem thằng bé qua, Điền cũng chẳng biết đâu mà tìm. Và lại chừng ấy, Điền đã nguôi ngoai rồi.

Điền khóc mù khi hay tin con đi xa. Nhưng rồi hấn tự an ủi được với ý nghĩ ngộ nghĩnh này: là thằng bé được cho về Tàu, tức là cha mẹ nuôi nó muốn cho nó làm vua Trung-hoa. Mái-chín Dãnh này quá tham lam vô độ, nó thấy thằng bé làm vua hăm lăm triệu người Việt-nam không giàu sang bằng làm vua năm trăm triệu người Trung-hoa nên mới cho thằng bé “khứ từng xoa”.

Nghĩ tới đó Điền bật cười khiến vợ chồng mái-chín Dãnh ngạc nhiên hết sức, không hiểu sao hấn ta mới khóc đó bỗng lại cười đó.

Điền lại cười dài thêm nữa vì hấn sung sướng mà nghĩ rằng phen này chính Việt-nam sẽ chinh phục Trung-hoa vì ông Hoàng-đế tương lai của đại-quốc ấy là một người Việt-nam thuần túy. Cuộc đời cứ trôi chảy, nhà đầu cơ Dãnh trong khi chờ đợi làm tía ông vua, cứ tạm đầu cơ đỡ các món hàng hóa khan hiếm, còn tía thật của ông vua tương lai thì cứ nghèo mãi và rất bần khoản không biết làm sao mà gởi thơ cho con để tiết lộ bí mật, một khi nó lên ngôi thiên tử, vì chắc chắn là về Đài-bắc nó học toàn chữ Hán, không đọc được chữ quốc ngữ để mà xem bức thơ quan trọng ấy.

Ba năm qua. Hôm ấy thỉnh linh gặp mái-chín Dãnh trước nhà băng Chartered. Điền hỏi:

- A, mái-chín mạnh giỏi ? Còn thằng bé thế nào ?

Mái-chín Dãnh sa sầm nét mặt lại rồi thở dài nói:

- Nó đã chết hai tháng nay rồi. Ngóá lỗ vốn quá mà !

Trong khi nhà đầu cơ tiếc của than lỗ, than lòi, thì Điền kêu trời lên một tiếng rồi đứng chết sững. Nước mắt của người đàn ông nghèo khó và hầu như chết hết cả tình cảm ấy rưng rưng nơi khoé mắt của hấn và lâu lắm, hấn mới hỏi được:

- Có thật không mái-chín ?

- Ai nói láo với cố lử làm gì. Nó ở xa, cố lử đâu có bắt lại được mà ngóá sợ.

- Nhưng nếu nó có số làm vua thì Trời, Phật phải phò hộ nó, chớ sao lại để nó chết ?

- Hờ, ngóá tính trật nên lỗ vốn mà ! Ngóá đi coi thầy, thầy bói với lại thầy địa lý, cả hai ông thầy đều nói nó chưa đủ điều kiện. Năm Nhâm-Dần, tháng Nhâm-Dần, ngày Nhâm-Dần, giờ Nhâm-Dần, chưa đủ. Phải cái mả của ông nội nó day đầu về

hướng đông bắc, chôn giữa rún một cái gò mồi, nó mới phát đế vương, ngóa quên mất điều kiện đó để biểu cố lữ cái táng tía của cố lữ, nên hư việc lớn rồi !

Mặc dầu đang râu con, Điền bật cười. Người Trung-hoa giỏi tính toán lại có tài sáng tạo như tạo hóa hay như một nhà bác học. Họ nghiên cứu kỹ lưỡng các điều kiện cần thiết để chế ra đế, ra vương, ra quan to, quan nhỏ một cách dễ như chơi chơi: chôn cha theo hướng nào đó, và để con vào ngày giờ nào đó, thế là được ngôi báu ngay, hoặc trúng số độc đắc hay đắc cử hội đồng liên. Muốn làm ông huyện phải đẻ giờ Tý, muốn con đỗ trạng nguyên phải chết giờ Thìn, tất cả bí mật của tạo hóa về kiếp người đã bị họ khám phá hết rồi và nếu người đàn bà nào cũng nghe lời sách vở, để con vào giờ Dần thì hẳn không còn giai cấp sang, hèn nữa rồi.

Nghĩ đến đây, Điền hỏi kẻ ra vốn để làm tía ông vua nhưng tính sai một con toán:

- Mái-chín nè, thôi, làm vua lớn lao quá, tôi không dám ham. Vậy muốn làm mái-chín phải day đầu mộ ông cố, ông nội, cha tôi về hướng nào, mái-chín mách giùm để tôi làm theo hầu ra khỏi cảnh nghèo túng này cho đỡ khổ.

Mái-chín Dành nổi giận đỏ mặt tía tai, chửi:

- Mồ tổ cha cố lữ. Ngóa lỗ vốn mà cố lữ còn nhạo báng ngóa hả ? Cố lữ được hăm bảy ngàn thì cái ngôi mộ của ông nội cố lữ không tốt hay sao mà còn đòi đòi đi. Hà cái này tham lam quá mà !